

pa so bili pripravljene, da planejo na pomoč tistemu, ki bi zdaj nemara zmagal. Korotu ali pa Sandiju.

Sandi sam ni verjel, da se še bori, in močna zavest, da morda zмага, mu je prilila novega poguma in moči. Doslej sta se še vedno držala in opotekala. Koro za pol glave večji in tršat, Sandi pa manjši, a gibek. Baš se je Koro malo bolj stegnil, da bi že dosegel rob srajce, in je malce popustil. To priliko pa je Sandi bliskovito izkoristil. Oprijel ga je pod pasom, dvignil in po strani prevrgel na trdo igrišče, se kakor jegulja skopal nadenj in ga začel obdelovati s pestmi po ostriženi glavi.

Opazovalci so zagnali občudujoč krik in navalili na oba, udrihali po Korotu, a hkrati kričali: »Daj ga, Sandija! Udri ga! Sandija! Pomagajte, ubiti ga hoče!« da bi Koro mislil, kako držé z njim, kajti bali so se ga še vedno...

Boj je končan. Premaganec je težko hropé obležal na bojišču, vso sapo mu je bilo vzelo. Ležal je na trebuhu, besno tolkel z glavo ob rušo, pritajeno vzdihoval in z rokami razkopaval okoli sebe. In ko so se najmanj nadejali, je skočil pokonci, da so lahko vsi videli, kako je za-

buhel od jeze in zelen od trave v izpremenjeni obraz. Vrgel je roke v zrak, potem pa pograbil velik kamen z obema rokama in ga treščil v dečke, ki so začeli bežati. Le Sandi je ostal in si brisal nos, skoro pijan od zmagoslavja. Ni se umaknil, ko se je Koro prestopil bliže k njemu. Globoko hropé je dejal:

»To ti bom vrnil.«

»Poiskali bomo drugega harmonikarja,« je mirno odvrnil Sandi.

Koro je pokazal jezik, pljunil in čez Sandijevo glavo požugal dečkom, ki so se bili spet približali. »Varujte se!« Malomarno se je sklonil in utrgal bilko. Z bilko v ustih je odšel po bregu in izginil za šohom v dolino...

Dečki so kričali za njim, dokler so ga videli, potem so pa obkrožili novega poglavarja. Zakaj s to zmago je Koro zgubil poglavarško mesto. Sandi je zrastel v njihovih očeh in poslušno so ga obstopili, treba je bilo namreč določiti drug spored.

Koncert itak ni bil mišljen zares. To bi napravili kar s papirnatimi harmonikami, bisernica bi bila iz lesa, prav tako bugarije in berda.

(Dalje prihodnjič.)

Vinko Bitenc

Teta Mina

V svate je jesen prišla,
ni več cvetja po vrtovih,
ah, še pesem sred polja
toži o minulih dnovih.

V tih čumnati sedi
teta Mina, dremlje, zeha
in takole govori,
ko se dremati ji neha:

„Res ne vem, kako in kaj,
so li sanje, mar spomin je:
skozi okno ded Križaj
mi pomolil zlat cekin je...“

Listje ziblje se z drevesa,
pada v izbo k teti Mini,
ona dremlje, zre čudesa:
listi sami so — cekini...